

Разбира се, никой не му повърва, но, все пакъ, наредохме да ни събудятъ рано сутринята.

Хаджи Геновата чешма се намираше срѣдъ лозята, подъ една гола, полускалиста могилка. Ние потеглихме нататъкъ доста бодри. Дѣдо бѣше приказливъ и постоянно разправяше нѣщо весело. Муржо подскачаше и лаеше около насъ, а азъ непрекъснато се питахъ ще се сбъдне ли съня на дѣда или не. И вървахъ, и не вървахъ.

— Сега не сме ли къмъ Алибеговия къшкъ? — попита дѣдо, като застана срѣдъ пжтя.

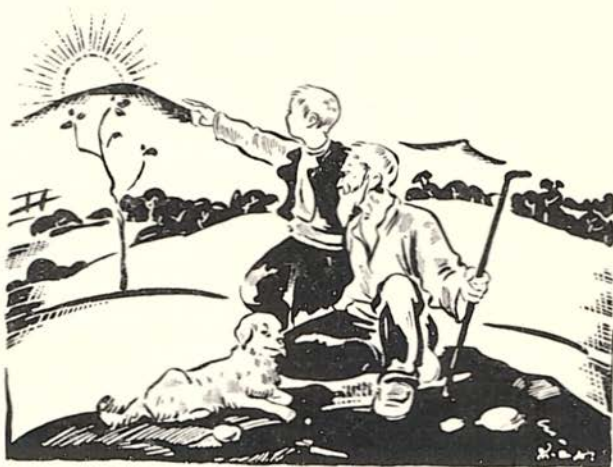
— Минахме го.

— Ха, знамъ. Сега сме по баира. Ей-сега, като излѣземъ горе, ще се види чакъ до Държавния чифликъ. Какви гори има тамъ, брей! Върховетѣмъ допиратъ до небето.

Изкачихме се на билото и тръгнахме по равния пжтъ.

— Да бързаме. Дочко, да не вземе да изгрѣе слънцето.

— Не бой се, дѣдо. Слънцето е още далечъ.

— Ето, ето, дѣдо, слънцето!

Наистина, ние на време стигнахме до чешмата и дѣдо на време се изми. Ала не прогледна! Страшна мжка се изписа на лицето му.

Като се дръпнахме отъ чучура, изкачихме се на баирчето и седнахме. Дѣдо дълго мълча. Бѣше мраченъ, измъченъ и като боленъ.

— То се разбра, — рече той тихо, — че писаното не се разваля. Така поискалъ Богъ и не струва да се отива противъ волята му. Добре. Сега, Дочко, остава да ми казвашъ какво виждашъ, та презъ твоитѣ очи да виждамъ и азъ.

— Добре, дѣдо!

— Хж, разказвай ми сега. Нали вече е видѣло?